

[C. O. Pedersen.]
 skulde kaldes. Den Gang naaede disse Skatter netop denne fænomenale Højde, uden at man tog Hensyn til, at Aldersrenten akkurat balancerede det af, og jeg vil meget fraraade, at man under Debatten her altid kommer ind paa at anstille den Betragtning, at bestemte Skatter har en ganske bestemt Opgave, for saa tror jeg, det vil blive lidt svært for kommende Finansministre at tumle med dette Problem. Jeg vilde for Resten gerne, om den højtærede Socialminister kunde foranledige sin Kollega til her i Folketinget at sige god for den Betragtning, at slige Skatter kun har det ene, det enkelte Formaal.

Ministeren kom derefter ind paa en Del af de Indvendinger, jeg havde gjort, og omtalte herved de 2 Kr., som jeg havde berømmet Ministeren for at have ladet staa. Nu sagde den højtærede Minister, at han ikke med disse 2 Kr. havde drevet partipolitisk Spil. Nej, det er fuldkommen rigtigt; Ministeren kan naturligvis ikke drive partipolitisk Spil med dem, men det har jeg heller ikke gjort, aldeles ikke. Nej, jeg har anerkendt, at de blev staaende, intet andet. Jeg har ganske vist sammenlignet dette med det Standpunkt, man tidligere har haft, navnlig den ærede socialdemokratiske Ordfører. Det var den Gang, han havde hele sin Arbejdsevne i Behold; nu er han klar til at have et Hjælpeløshedstillæg, saadan som han nu er stillet, i denne Tid, da han skal tage Vagten efter de mange, mange store Ord, som Socialdemokratiet har fremsat overfor Aldersrentenyderne. Jeg tilstaar, at jeg har egentlig lidt Medlidenhed med det ærede Medlem, men det forhindrer naturligvis ikke, at jeg gjorde opmærksom paa disse 2 Kr., som nu var kommet ind, og gjorde opmærksom paa, at nu strøg man ogsaa — eller rettere lod være med at genindsætte — Medicinaludgifterne. Den højtærede Minister tager ganske fejl, naar han mener, at dette fra min Side enten er en Bebrejdelse eller en Anerkendelse overfor ham, aldeles ikke. Det er udelukkende en Henvendelse til den ærede socialdemokratiske Ordfører, altsaa til Partiet, og en Henvendelse til den ærede radikale Ordfører, altsaa til Partiet, for det Standpunkt, de tidligere har indtaget. Naar man angriber os i 2½ Aar for en Ting og saa bagefter selv gør det samme, saa forekommer det mig ret urimeligt, naar man saa endogsaa vil forlange, at der ikke maa gøres opmærksom paa, at saaledes ligger Forholdene nu.

Den højtærede Minister nævnte mine

Bemærkninger om Lægeudgifterne og var saa elskværdig at henvise mig til Bilagene. Jeg takker meget for den lille Henviisning, det havde jeg nu i Forvejen set, at Sygekassemyndighederne, hvis jeg maa sige saa, havde sagt god for dette. Men derfor forekommer det mig alligevel ikke at være rigtigt, aldeles ikke, for det, som jeg gjorde gældende forleden Dag, det var, at denne Forhøjelse bogstavelig talt lægger Lægerne det i Munden ved næste Forhandling at sige: Maa vi nu ikke faa en lille Smule mere! Om det er rigtigt eller ikke, at Sygekasserne overhovedet skal have mere, ja, det er et Spørgsmaal, som man altid senere kan komme til. Det, som jeg her har draget frem, det er, at Ministeren netop vælger den Post, som lige akkurat forud kan siges at ville medføre, at Pengene glider lige saa stærkt ud af Kassen til den ene Side, som de glider ind i den fra den anden Side, nemlig fra Staten. Hvis Ministeren alligevel havde ment, at Kasserne trængte saa stærkt til Penge, saa forekommer det mig, at det havde været meget bedre at vælge de 3 Kr. i Stedet for de 2 Kr. Men jeg gør baade den højtærede Minister og ogsaa det ærede Medlem Hr. Holger Larsen og det ærede Medlem Hr. Holdgaard, der alle kom ind derpaa, opmærksom paa, at vi drøfter aldeles ikke Takster nu. Det er en stor Misforstaaelse, naar de Herrer tror, at vi er inde paa disse saglige Enkeltheder i Forslaget. Nej, det kommer først, naar vi har hele den samlede Plan. Naar jeg har talt om Taksterne her, saa er det i Forbindelse med de Herrer, jeg havde nær sagt, den ærede Maskinmesters og den ærede Fyrbøders tidligere Stilling til Sagen.

Med Hensyn til Privilegiet til Arbejderklassen saa skal jeg naturligvis i Dag lade dette ligge, naar den højtærede Minister har bebudet, at der kommer et Forslag, hvorved han vil søge denne Sag ordnet; saa faar vi jo til den Tid se, naar det foreligger, hvorledes vi vil stille os til det. Men jeg maa maaske have Lov til at sige i denne Forbindelse, at nogen heldig Fremgangsmaade forekommer det mig ikke, Ministeren har valgt. Ministeren bebudede i Anledning af de Taler, der var holdt, dels af mig, dels fra anden Side, allerede nu, at der vilde blive stillet Ændringsforslag, der formentlig kunde tage den Agitation bort, som vi efter Ministerens Mening havde fundet i Forslaget. Det var om ikke Ordene, saa Tankerne deri, at Ministeren i en nær Fremtid vilde stille Ændringsforslag til sit eget Forslag... (Socialministeren [Steincke]: Det er kun paa eet Punkt!). Det forekommer